

On choval se jak dávný rek
a ona byla blázínek
a louka byla vonící,
láska mladá.
Tu chvíli jim nikdo nevrátí,
co zradila je závratí
a hvězda štěstím tající,
teď padá.

Snad mohli by se jednou vzít,
však měli ještě dlouho snít.
A teď se život probouzí tam,
kde nemá.
Je příliš pozdě na návrat
a příliš pozdě říkat mám Tě rád.
I louka v dešti plačící,
je teď nemá.

Pročpak nám lásko, lásko příliš spěcháš,
jablůnku v poušti necháš,
když ještě dlouho měla kvést.
Proč život vchází tam,
kde schází přání
a nečeká uvítání,
kde není cesty,
kam jej vést.

Když dětský život zabloudí,
pak láska lásku odsoudí
a dotyk, co Tě dříve hřál, teď bodá.
Už nejsou rána bez mráčeků
a nebe plné obláčeků.

Už jako by ses myslet bál, co dál.
Když dětský život překáží,
pak slova jsou jen závaží
a svět je jako náměstí,
kde fičí.
A vlny vzdouvá marný proud
a ze sna nelze procitnout
a oči jsou jak návěští,
jež křičí.

Pročpak nám lásko, lásko příliš spěcháš,
jablůnku v poušti necháš,
když ještě dlouho měla kvést.
Proč život vchází tam,
kde schází přání
a nečeká uvítání,
kde není cesty,
kam jej vést,
není kam jej vést
Život dát, život vzít, život dát
je víc než vlastní život žít.
Život dát, život vzít,
život dát, život vzít
Je víc než vlastní život žít.